

1.čtení: 1.Korintským 15, 1-22

2.čtení: Jan 20, 1-18

Svědectví Janova evangelia o tom, co se dělo prvního dne po sobotě, jak je ve všech evangeliích nazývána velikonoční neděle, začíná a končí skutky Marie Magdalské. Skutky věrnosti a nevíry.

Marie spěchá k hrobu jako první. Nevíme proč, evangelista na toto téma ani nespekuluje. Poplakat si, zavzpomínat si... nebo se ujistit, že ti proradní Římané Ježíšovo tělo někam nezašantročili, to by jim bylo podobné, nedat Ježíšovi pokoj ani po smrti. Nemůže snad ani dospat, vychází ještě za tmy. Když dojde k hrobu, je už zřejmě světlo – aspoň tolik, aby viděla, že je kámen odvalen.

Její reakce je zajímavá. Nejde zjišťovat, co a jak, má jasno. Její nejhorší obavy se naplnily: ukradli Ježíšovo tělo. Nevědět, kam ho dali, bylo horší než vědomí, že zemřel. Vzpomeňme na Abrahama, kolik času a vyjednávání věnoval při zařizování hrobu pro Sáru a sebe. Jákobovi musel Josef slíbit, že zajistí jeho uložení do stejné hrobky, že jeho tělo odveze z Egypta. Mojžíš s sebou bere Josefovy kosti do země zaslíbené. Úcta k lidským ostatkům byla v Izraeli nezpochybnitelná, protože tělo je odrazem Božím. Jak se chováme k tělu, tak se chováme k Bohu. To platí dodnes, když se někde třeba při stavbě najdou zbytky židovského hřbitova, nastává velký problém, který řeší rabínové. Nelze kosti jen tak vyzvednout a zakopat někde jinde,

Pro Marii vědomí, že tělo zmizelo, je něco tak úděsného, že nic dalšího nezjišťuje, ale běží zpátky za Petrem a nejmenovaným učedníkem, kteří zřejmě ještě spí, a chrlí ze sebe: Vzali Pána z hrobu a někam ho odnesli. Možnost, o které Ježíš tolikrát mluvil, tj. že vstane z mrtvých, ji vůbec nenapadne. Může být, že nepatřila k okruhu těch, se kterými Ježíš svůj konec probíral. Ženy v patriarchální společnosti neměly rovnoprávné postavení, a bez protestu to přijímaly. Jejich úkolem bylo zajišťovat servis pro muže.

Nenapadne to ale ani Petra, a ten to slyšel mnohokrát. Ani milovaného učedníka. Neřeknou, běž ještě spát, Marie, vždyť to Pán mnohokrát říkal. Ani nikoho neburcuje, vstávat!, už je to tady. Vyslechnou Marii, vstanou sami a vyrazí ke hrobu, dokonce jakoby závodili. Petr za chvíli nestačí s dechem a milovaný učedník ho předběhne. Ale i když dorazí jako první, dovnitř nevejde. Jen tak nakoukne a vidí plátna. A čeká na Petra. Možná si říká, bláznivá ženská, vždyť je všechno, jak má být. Nebo vidí, že se něco děje, ale nemá odvalu zjistit co. Nakonec dorazí zadýchaný Petr a vejde okamžitě dovnitř. Tělo je pryč, šátek z hlavy je úhledně stočený. Takhle nevypadá vyrabovaný hrob. Těžko si představit vojáky, jak skládají plátna. Osmělí se i milovaný učedník, přejede místnost pohledem a je mu vše jasné, okamžitě uvěří. Podle evangelia oba dosud nevěděli, že podle Písem musí Ježíš vstát z mrtvých. Teď se jim rozsvítí. Jdou zpátky k ostatním. A Marii tam nechají stát.

Tohle zaráží úplně nejvíc. Neřeknou jí ani slovo, žádné, neplač Marie, Pán vstal z mrtvých, jak předpověděl. Úplně ji ignorují. Její smutek, její bolest. Je jim to jedno? Nechtějí s nějakou ženskou ztrácet čas? Mají pocit, že by to stejně nepochopila?

Marie stojí před hrobem a pláče. Nakonec nakoukne taky dovnitř a vidí dva neznámé v bílém. Nepodiví se, je tak zabraná do své představy, že nemá na nic jiného myšlenky. Ukradli Pána, kde je? Když se ozve hlas za ní, otočí se a stále vede svou: ukradli Pána, kde je? Pokud to máš na svědomí ty, řekni mi to, prosím. Kam mám jít?

Až neznámý promluví, pozná ho. A nevěří svým očím, chce si sáhnout, chce se ujistit, že se jí to nezdá. Ale Ježíš jí zaráží. Co dovolí později Tomášovi, Marii nedovolí. Nedotýkej se mě,

říká. V tvém případě by to znamenalo vracet se zpátky. Ujistit se, že se vlastně nic nestalo, že vše bude jako dřív. Ale to nebude. Starý Ježíš, tak jak znala, je pryč. Vzkříšený Ježíš je nová skutečnost. Někdo úplně jiný.

A Marie to beze slova pochyb, váhání, vyptávání, přijímá. Podle pokynu jde za učedníky a vyřídí jim Ježíšův vzkaz. Viděla jsem Pána, toto mi řekl. Jednoduše a prostě. Marie je první člověk, se kterým vzkříšený Ježíš po svém ukřižování mluví. Petra i druhého učedníka nechá odejít beze slova. Promluví až na utrápenou Marii Magdalskou. Aby ji utěšil, uklidnil.

Petr, další učedník a Marie. Každý prožije nedělní ráno jinak. Co si z jejich příběhu můžeme odnést toto nedělní ráno my?

Třeba to, že cesta víry není závod o první místo. Nejde o to, kdo věří lépe, víc, dříve. Jde o to k prázdnému hrobu vykročit. Pokud bychom mluvili ve sportovním termínu, není důležité zvítězit, ale zúčastnit se. A pomáhat jeden druhému. Nenechat druhého napospas smutku nebo beznaději, neznevažovat jeho pochyby či váhání. Vždyť to k cestě opravdové víry patří. Tady platí, že cesta je cíl. Cesta víry nikdy nekončí, ale vydat se po ní znamená někam směřovat.

Můžeme si z dnešního příběhu také odnést, že za námi Ježíš stojí i v okamžiku nevíry. Protože Mariin příběh je příběhem nevíry. Často se uvádí, že právě Marie byla nejvěrnější, protože spěchala k hrobu první. Jenže být věrný a věřit v něco jsou odlišné věci. Marie byla věrná člověku Ježíši, synu tesaře z Nazareta. Nevěřila ale v jeho Boží podstatu, v jeho spásotvornou úlohu. Jde k hrobu, a pak řeší, kam dali tělo. Nevidí, co má před očima. A přesto ji Ježíš nevyplísni (jako vyplísnil učedníky na cestě do Emaus). Jemně ji osloví, řekne pouze: Marie. Vidí její smutek, vidí, že potřebuje povzbudit. Nemusíme se stydět, když naše víra kolísá, nemusíme se ostýchat jít do shromáždění, protože máme pocit, že tam vlastně nepatříme, když pevně nevěříme. Církev, nedělní bohoslužby, jsou místem, kde o své víře uvažujeme. Kde prosíme o podporu, kde se svěrujeme se svým váháním. A stejně jako Marii se nám dostane útěchy a povzbuzení. Tím si můžeme být jisti.

Cesta víry není jednoduchá. A nikdy nebyla, to vidíme na evangeliích. Když s vírou měli potíže učedníci, kteří s Ježíšem chodili, naslouchali jeho slovům, viděli jeho zázraky... jak by to mohlo být jednoduché pro nás? Jenže: víte, že my jsme na tom daleko lépe? Pro učedníky bylo vzkříšení něco neslýchaného, vždyť se to vzpírá zdravému rozumu a nikdy se to nestalo. Našemu zdravému rozumu se tato skutečnost vzpírá taky, ale my víme, že se to stalo. Máme zde dopis apoštola Pavla - autentický, historicky doložený dopis skutečného člověka. A co to napsal v listu do Korintu?

„... ukázal se Petrovi, potom Dvanácti. Poté se ukázal více než pěti stům bratří najednou; většina z nich je posud naživu, někteří však již zesnuli. Pak se ukázal Jakobovi, potom všem apoštolům. Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně.“

S naprostou samozřejmostí píše Pavel „ukázal se“. Viděl ho na vlastní oči nejen on, ale i apoštolové a stovky dalších. Kdokoliv si to tenkrát mohl ověřit. Stovky svědků dosvědčují, že Kristus vstal z mrtvých. A toto svědectví dobrovolně a ochotně nesou dál, často i za cenu oběti nejvyšší: vlastního života. Jaký další důkaz bychom mohli chtít?

A tak si tváří v tvář těmto faktům můžeme opakovat slova z Listu Židům: „Proto i my, obklopeni takovým zástupem svědků, odhodme všecku přítěž i hřích, který se nás tak snadno přichytí, a vytrvejme v běhu, jak je nám uloženo, s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle.“